

Que tinguem sort!

Carles Alberola

Introducció / Antoni Torreño

TEATRE
bromera

(Al camerino, ALFRED planxa una camisa. Agafa l'agenda que està damunt de la bancada, l'obri i agafa un sobre. Obri el sobre i llig un paper. Entra CARLES carregat amb una bossa de menjar, un rebentat i uns entrepans.)

CARLES. ¡Dadme albricias, hijos de Eva!

ALFRED. *(Amaga el sobre dins l'agenda, la deixa sobre la bancada i continua planxant.)* Di de qué dártelas han.

CARLES. Dels entrepans! Ací estan els entrepans! *(ALFRED continua planxant.)* No, no cal que m'aplaudisques!

ALFRED. Només t'ha costat una hora aconseguir-los.

CARLES. I gràcies. Senyor, on estan els professionals de l'hostaleria?!

ALFRED. *(Planxant.)* A la Copa de l'Amèrica.

CARLES. Que hi havia manera que la cambrera em fera cas? Una cambrera moníssima, tot siga dit. No m'ha mirat en cap moment! T'ho pots creure? Jo tot era... *(Fa gestos com si cridara l'atenció d'algú.)* Escolta... Perdona... Per favor... I ella, com si res! No sé... és com si amb l'edat m'estiguera tornant invisible.

ALFRED. Com?

CARLES. Ho veus? No m'escolta ningú! *(ALFRED continua planxant mentre CARLES trau de la bossa les coses que ha comprat per sopar.)* Tampoc cal que m'ajudes, eh? *(AL-*

FRED no ho fa.) Que no cal que m'ajudes. De veritat, gràcies. *(Per a ell mateix.)* Que tot ho haja de fer jo.

(Silenci.)

ALFRED. Com està de públic?

CARLES. Ah, estaves ací! No t'havia vist. Doncs bé, molt bé. Hi ha un fum de gent a la porta.

(Silenci. ALFRED penja la camisa que ja està planxada i n'agafa una altra.)

CARLES. Què...? Hui no cantes?

ALFRED. No, hui no en tinc ganes.

CARLES. És curiós. Sempre em queixe perquè cantes la mateixa cançó i hui que no la cantes la trobe a faltar.

ALFRED. Així és la vida.

CARLES. *(Cantant-li a cau d'orella.)* Come prima, piu di prima, t'amerò, per la vita, la mia vita, ti darò.

ALFRED. *(Llevant-se'l de damunt.)* Mosca...

CARLES. Què passa? La menudeta no t'ha deixat dormir, eh? *(ALFRED somriu i trau el mòbil.)* Haver-t'ho pensat abans. «Qui es gita amb xiquets, pixat s'alça.»

ALFRED. *(Manipulant el mòbil.)* Vols veure unes fotos que li he fet a Alba este matí?

CARLES. Xe, jo no hauria de voler veure unes fotos d'eixa xiqueta tan bonica? Doncs no, ara no, després de sopar les veuré. *(Seu.)* Vinga va, que açò es gela.

ALFRED. *(Ensenyant-li les fotos al mòbil.)* Mira...

CARLES. Redéu, quant de pèl!

ALFRED. Que no, que eixes són del gat. (*Trobant les fotos.*)

Mira-la, mira-la si és guapa.

CARLES. Sí que ho és, sí. No se t'assembla gens.

ALFRED. S'estan rifant un parell d'hòsties...

CARLES. Seu i sopa. Després em torcaré la bava mirant les fotos de la teua *xineta*.

ALFRED. (*Guarda el mòbil i seu. Observant el sopar que CARLES ha dispat damunt la taula.*) Què collons has comprat per sopar?

CARLES. Truita de faves per a mi i vegetal sense ceba per a tu.

ALFRED. (*Assenyalant el que hi ha damunt la taula.*) I els calamars i les braves amb allioli?

CARLES. Un homenatge.

ALFRED. Estarem reglotant tota la funció.

CARLES. Tu ni tastar-ho. (*Mostrant-li només una forqueta.*)
Mira, una forqueta només. T'has pres les pastilles?

ALFRED. Sí.

CARLES. La *Citroën* també?

ALFRED. Sí. El Simtron, també.

(*CARLES i ALFRED comencen a sopar.*)

CARLES. Açò està boníssim, Fredo! Està de mort!

ALFRED. (*En fer mos a l'entrepà.*) Açò no fa gust de res.

CARLES. Ai... vegetal, i sense ceba, tu em diràs.

ALFRED. (*Deixa l'entrepà i intenta punxar un calamar.*)
A fer la mà...

CARLES. (*Li ho impedeix.*) Eh, eh... Tens el colesterol pels núvols i no vull ser responsable de res.

ALFRED. (*Posant-se dret.*) Doncs no sope.

CARLES. Està bé, ensenya'm eixes fotos.

ALFRED. És tard.

CARLES. Tot són *pegues!* Hui, tot són *pegues!*

ALFRED. Saps que mitja hora abans de la funció no m'agrada menjar res.

CARLES. (*Consultant el rellotge.*) Falten 32 minuts.

ALFRED. Soparé després. (*Torna a planxar.*) I tu hauries de fer el mateix.

CARLES. A mi em dóna temps de sopar, de fer-me el rebentat, de fer la digestió i de fumar-me dos Ducados mentre acabe esperant-te, com sempre. (*En veure'l planxar.*) Ei, podries torcar-te les mans abans de planxar la meua camisa, no? (*ALFRED es torca les mans damunt de la roba i continua planxant.*) Escolta... si es tracta de veure qui està hui més empenyat, t'assegure que portes les de perdre perquè no vulgues saber la nit que he passat. (*CARLES resta esperant que ALFRED li pregunte per la nit que ha passat.*) No ho vulgues saber. (*ALFRED no mostra gens d'interés per saber-ho.*) No ho vulgues saber!

(*Silenci.*)

CARLES. (*Referint-se a un ram de flors que hi ha al cameríno.*) Quin ram més bonic, eh?

ALFRED. (*Mirant el ram.*) Sí, impressionant.

CARLES. (*Sense poder aguantar-se.*) Vols saber què em va passar anit al sopar d'antics alumnes?

ALFRED. (*Planxant, sense alçar el cap.*) No, però tu m'ho contaràs.

CARLES. Vaig veure Vicent, que feia anys que no venia al sopar.

ALFRED. A qui?

CARLES. A Vicent. (*ALFRED no el recorda.*) Vicent, el *Pausa...* Vam treballar amb ell en el *Romeu i Julieta...* (*ALFRED continua sense posar-li cara.*) El que feia pauses dramàtiques cada vegada que parlava... No te'n recordes que el director li va dir que en una de les seues pauses a ell li donava temps a recitar el segon acte sencer de *Macbeth*?

ALFRED. No.

CARLES. Que es va casar amb Pili, la del bar...

ALFRED. A mi no em va convidar a la boda.

CARLES. Sí home, si va convidar a tot el món! El que va fer el convit a la Sala Rex per a 742 convidats.

ALFRED. Això és amor.

CARLES. Doncs s'ha separat.

ALFRED. Això és desamor.

CARLES. Estava tan desmillorat que... Saps com el vaig reconèixer? (*Sense esperar resposta.*) Per les ungles!

ALFRED. Per les ungles?!

CARLES. Com que tocava la guitarra, se les cuidava molt. Com són les coses, eh? Devia fer... deu anys que no el veia i del Vicent que jo vaig conèixer, només en quedaven les ungles.

ALFRED. *Grissom*, has equivocat la professió!

CARLES. I de Damià Puig, què me'n dius?

ALFRED. (*Sense reconèixer que no té ni idea de qui li parla.*)

Què vols que et diga?

CARLES. Tampoc te'n recordes? Vam coincidir en tercer.

El xato! (*Fa un gest dibuixant un nas aguilenc.*)

ALFRED. Ah, sí home, sí, el xato. (*Repeteix el gest del nas.*)

Sempre em ve la mateixa imatge d'ell, pobre.

CARLES. En la mostra final de curs.

ALFRED. Es va quedar paralitzat.

CARLES. En blanc, amb la llança.

ALFRED. Eixe dia es va acabar la seua carrera professional.

CARLES. I mira que tenia talent.

ALFRED. Home, el tenia tot, no en va gastar gens.

CARLES. Doncs veuràs, el xato...

ALFRED. I també va anar al sopar?

CARLES. Això és el que volia dir-te. Fa tres mesos es va fer la revisió de la pròstata...

ALFRED. Normal.

CARLES. Li diagnosticaren un càncer de pulmó i fa dos setmanes que està criant malves.

(*Silenci.*)

ALFRED. Què em dius?

CARLES. El que et conte.

ALFRED. Que fort. Que malament que em sap.

CARLES. Sí. (*Pausa.*) I que lleig que era el xato.

ALFRED. Lleig i envejós.

CARLES. Sí.

ALFRED. Tot ho feia igual, rapidet i *a lo grande*.

CARLES. (*Somriu.*) Un dia em va contar que de menut, volia assemblar-se al seu germà: portar ortodòncia, ulleres i tindre el cabell rull. (*Parlant com si portara ortodòncia.*) Ei, les tres coses va aconseguir el xato.

ALFRED. «Només hi ha dos tragèdies per a l'ésser humà, aconseguir el que es desitja o no aconseguir-ho». Oscar Wilde.

CARLES. Sí, sí..., però al xato la literatura dramàtica anglesa no li va interessar mai.

ALFRED. Xato, dels collons!

CARLES. (*Recitant amb un accent espantós.*) «*Now is the winter of our discontent, made glorious... xato!*»

ALFRED. M'encanta quan parles en alemany.

CARLES. Saps què?

ALFRED. Merda amb café! Digues.

CARLES. No pense tornar a cap sopar d'antics alumnes.

ALFRED. Això mateix vas dir l'any passat.

CARLES. Són un festival de malalties, alopecìa i silicòna.

ALFRED. Per això jo no hi vaig mai. A mi m'agrada que tot siga natural. Pèl, pèl... (*Fa un pessic a CARLES i aprofita per a menjar un calamar.*), que on hi ha pèl hi ha alegria!

CARLES. La Conselleria de Sanitat hauria de prohibir eixos sopars.

ALFRED. Sí, la sanitat valenciana no té cap altra preocupació.

CARLES. Té'n recordes, d'Albentosa? (*Pausa.*) Bé, tu què collons te n'has de recordar, si no et recordes de res.

ALFRED. Sí home, sí, a Albentosa sí que el recorde. Pri-met, rogenquet, un tio molt simpàtic...

CARLES. (*Pausa.*) Ni una, no n'has encertat ni una!

ALFRED. (*Recordant-lo.*) Ah, no, Albentosa... Sí, home.

De Sueca, el *Jeremy Irons de la Ribera*, un *follaoret*...

CARLES. Doncs ara només li queda un testicle.

ALFRED. No fotes!

CARLES. El dret.

ALFRED. Quina putada.

CARLES. Tu em diràs, Albentosa és *zurdo*.

(*Silenci.*)

CARLES. Saps què passa, Fredo?

ALFRED. Ni idea, però tu m'ho explicaràs.

CARLES. El món va a la catàstrofe.

ALFRED. (*Pausa.*) Com ha estat això?

CARLES. S'enfonsa, Fredo. El món s'enfonsa.

ALFRED. Xe, i jo ací, planxant.

CARLES. Quin desastre.

ALFRED. No sigues alarmista. El món, el món... el món només camina inexorablement cap a la seua destrució. (*Sorprés i pagat.*) I posa-li un punt i coma, que la frase té collons.

CARLES. És que no ho entens? Estem entrant en l'edat de risc. (*ALFRED se'l mira incrèdul.*) Tenim 45 anys...

ALFRED. Joves.

CARLES. I la majoria de nosaltres ja hem quedat fora del mercat sexual.

ALFRED. Parla per tu.

CARLES. És el que faig. Saps quant de temps fa que una dona no se m'insinua?

ALFRED. 45 anys?

CARLES. A més, la nostra professió no té futur.

ALFRED. Això no és cert.

CARLES. València... València és un desastre.

ALFRED. Tot al mateix sac!

CARLES. I el que és pitjor... La setmana passada vaig anar a casa de Xelo a parlar amb ella.

ALFRED. (*Molt sorprés.*) Xelo?

CARLES. Sí. Vaig anar decidit a dir-li tot el que sentia per ella...

ALFRED. Hi vas anar?

CARLES. Sí.

ALFRED. Home, per fi!

CARLES. Però no m'hi vaig atrevir.

ALFRED. Per què?!

CARLES. Perquè em va obrir la porta el seu home.

ALFRED. Eixe és el problema de les dones casades.

CARLES. Tot s'enfonsa, Fredo. No sé què ha passat els últims anys però...

ALFRED. Ha passat el temps.

CARLES. De vegades, em mire a l'espill i no em reconec. Hi veig algú que em mira però que és un desconegut per a mi.

ALFRED. A mi em passa el mateix. Jo també et mire i
no et reconec.

CARLES. Crec que m'he convertit en una altra persona.

ALFRED. Senzillament, t'has fet gran. I que dure.

(Silenci.)

CARLES. A tu no et fa por la mort?

ALFRED. La mort no però morir-me...

(Silenci.)

CARLES. Per cert, tu no havies d'anar hui a l'hospital?

ALFRED. Com?

CARLES. I que tot ho haja de dir dos vegades. Que
si has arreplegat els resultats de la revisió que et
van fer?

ALFRED. *(Agafant l'agenda i guardant-la dins la bossa.)*

No, hui no he pogut passar-me.

CARLES. *(Adonant-se que li amaga alguna cosa.)* Vaja!

Quin pare més responsable...

ALFRED. Aniré demà.

CARLES. Doncs quan vages, els dius que et revisen també
la memòria. Si és que te'n recordes, clar.

(Silenci.)

ALFRED. Carles, puc fer-te una pregunta?

CARLES. Que siga facileta, per favor.

ALFRED. (*Seu al seu costat.*) Ens coneixem des de fa trenta anys i només en comptades ocasions t'he vist feliç. M'equivoque?

CARLES. T'equivoques. Ens coneixem des de fa vint-i-set anys.

ALFRED. Per què?

CARLES. Ens vam conèixer al 83, en les proves d'accés de l'Escola d'Art Dramàtic.

ALFRED. Per què no eres feliç?

CARLES. Quant de temps tens?

ALFRED. Fes-me'n un resum.

CARLES. (*Fent broma.*) *En el principio fue la nada...*

ALFRED. I després tampoc et penses. Vinga, digues.

CARLES. (*Després d'un instant.*) Ja saps que mon pare va morir quan jo tenia un any i mig.

ALFRED. Un resum.

CARLES. Penses tallar-me cada vegada que agafe aire per a respirar? (*Pausa.*) No el vaig trobar a faltar fins als setze anys.

ALFRED. Jo a eixa edat només volia oblidar el meu.

CARLES. Ho conte jo o ho contes tu? (*ALFRED li fa un gest perquè continue.*) Als setze anys, no sé ben bé per què, vaig patir una depressió i vaig anar a un psiquiatre, un reputat psiquiatre, amic de la família. (*ALFRED mira el rellotge.*) Parle jo o passa un carro?!

ALFRED. T'estic escoltant.

CARLES. Ah, no, si no t'interessa el que t'estic contant...

ALFRED. (*Mentre es canvia de roba.*) Falten 25 minuts per a començar.